

Sygn. akt IV KO 91/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie **M. T. i A. C.**

oskarżonych z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 59a § 1 k.k. i innych,

po rozpoznaniu wniosku zawartego w postanowieniu

Sądu Rejonowego w C.

z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt XVI K [...]

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., do którego wpłynął akt oskarżenia przeciwko M. T. i A. C. o przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 59a § 1 k.k. i innych, postanowieniem z dnia 5 października 2018 r., zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem, o przekazanie tej sprawy, do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu wskazano, że jeden z oskarżonych – M. T. jest synem prokuratorów urzędujących w Prokuraturze Rejonowej w C.. Z tego faktu, przy użyciu szeregu argumentów wywiedziono, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem w niniejszej sprawie, w rzeczywistości, nie występują okoliczności, które mogłyby uzasadniać

przekazanie sprawy, w wyjątkowym trybie, przewidzianym w przepisie art. 37 k.p.k., innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wskazać należy, że ogólna zasada obowiązku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy ma charakter konstytucyjny (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) wobec czego instytucja przewidziana w art. 37 k.p.k., stanowiąca od niej wyjątek, musi być interpretowana ściśle, a wykładnia pojęcia: „dobro wymiaru sprawiedliwości” winna być zdecydowanie restryktywna. Przedstawione zaś we wniosku, o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, okoliczności, tylko pozornie, zdają się przemawiać za uwzględnieniem wniosku, ponieważ pojęcia dobro wymiaru sprawiedliwości, nie można utożsamiać ani z komfortem pracy sędziego (sędziów), ani odnosić do przewidywanego zainteresowania społecznego i medialnego rozpoznawaną sprawą. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 sierpnia 2016 r., IV KO 82/17, przez pojęcie „dobro wymiaru sprawiedliwości”, o jakim mowa w przepisie art. 37 k.p.k., należy rozumieć taki stan rzeczy, w którym w procesie rzetelnym, prowadzonym bez nieuzasadnionej zwłoki, przez niezawisły i bezstronny sąd, całokształt okoliczności mu towarzyszących sprzyja ustaleniu prawdy i pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa, a chroni przed taką odpowiedzialnością osobę niewinną.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.